

σμοὺς ἑκίνους, οἵτινες ὑπὸ τὸν ἐποίην τῶν φθόγγων καὶ τῶν τύπων διακρίνουσι τὴν γλώσσαν τοῦ Ἡρόδοτου ἀπὸ τῆς ἀττικῆς διαλέκτου. Ἐπειδὴ δὲ οὐ τοῦ Ἡρόδοτου αὕτη γλώσσα κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δύνασιν τῶν λέξεων ἐλάχιστα διέφερεν ἀπὸ τῆς γλώσσης τῶν λεγομένων Ἰώνων λογογράφων καὶ φιλοσόφων, ἔθεωρεῖτο μὲν ἀείποτε διὰ τοῦτο ὡς τὸ τελειότερον ὑπόδειγμα τῆς Ἰωνικῆς πεζογραφίας, οἱ ἀρχαῖοι δῆμοι ἀπεδέχοντο τὴν ἱροδότειον διάλεκτον ὡς κανόνα τῆς Ἱάδος μᾶλλον διὰ τὴν εὔστοχον ἐν γένει τοῦ λόγου ἐκφοράν, ἢ διὰ τὸν ἰωνικὸν ἴδια σχηματισμὸν τῶν λέξεων. Τούναντίον αὐστηροὶ γραμματικοί, οἷος Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος, δὲν συγκατηρίζουσι τὸ πάλαι καὶ τὸν Ἡρόδοτον, ὡς τὸν Φερεκύδην, Ἐκαταῖον καὶ Δημόκριτον, μεταξὺ τῶν ὑποδειγμάτων τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου, οἱ δὲ φύτορες, οἵτινες ἐλάμβανον ἴδια ὑπὸ ὄψιν τὸν πλοῦτον τῶν λέξεων καὶ τὸ λεκτικὸν τῶν συγγραφέων ὑφος, ἀπεκάλουν τὴν γλώσσαν τοῦ ἡμετέρου Ἰστορικοῦ «μεμιγμένων καὶ ποικίλην Ἱάδα». Καὶ ὅντως ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Ἡρόδοτου οὐ μόνον πολλοὶ Ἰωνισμοὶ ἀποφεύγονται, ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι ἐγκαταστείσθαι ξένοι τύποι.

Πῶς δ' εἶχεν ή καθαρὰ Ἰωνική διάλεκτος ἐν τῇ ἀρχαικῇ αὐτῆς καὶ ἐνιαίᾳ μορφῇ πρὸς τὰς λοιπὰς διάλεκτους εἶναι τόσον σκοτεινὸν καὶ ἀβέβαιον, ὅσον σκοτεινὸν εἶναι καὶ ἡ ἀρχαιοτέρα ιστορία τῆς Ἰωνικῆς φυλῆς. Διότι οὐ διαφορά, ἢν φραδύτερον διέκριναν οἱ Ἑλληνες γραμματικοί μεταξὺ ἀρχαιοτέρας παρ'. Ὁ μηδοφόρος Ἱάδος καὶ τῆς νεωτέρας τῶν Ἰώνων συγγραφέων τῆς βίης καὶ δικῆς π. X. ἐκατονταεποίδος, δὲν ἐβασίζετο ἐπὶ ιστορικῶν ἀποδείξεων· ἐξεπήγασε δὲ ἐκ τῆς σπουδῆς τοῦ διακρίναι, ὅσον ἐνīν, τοὺς ἴδιάζοντας τῇ Ὀμηρικῇ γλώσσῃ τύπους καὶ ἀγαγεῖν ἔκαστον αὐτῶν εἰς ἣν ἀνῆκε διάλεκτον, ἴδιως δὲ τὸν Ἰωνικὸν, καὶ ἐπιτρίχθη ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ὅτι ὁ Ὀμηρος ἵκμασεν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Ἰωνίᾳ. Βέβαιον δὲ μόνον εἶνε, ὅτι σύν τῇ διαιρέσῃ καὶ διαδιπορῇ τοῦ Ἰωνικοῦ φύλου, ἀπόλεσθε καὶ οὐ διάλεκτος αὐτὴν ἐνότητα καὶ δομοιμορθείσαν αὐτῆς. Περὶ δὲ τοὺς Μιδικούς χρόνους εἴησαν πῦδοι οὐ τὸν Ἰωνικὸν αὐτὴν διάλεκτος κατατετμένη εἰς πολλὰ ἐπιτοπίως ἴσχυοντα ἴδιώματα, ὃν τέσσαρα μάλιστα ἐναργῶς ἀναφαίνονται ἐν τῇ πολιτικῶς ἐνωθείσῃ Ἰωνικῇ Διοδεκάπολει². Η δὲ περὶ αὐτῶν σημερινὴ γνῶσις ίμων οὐτως ἀνεπαρκῆς ἀποβαίνει, ὥστε ἀδύνατον μετὰ βεβαιότητος νὰ λυθῇ τὸ ζῆτυμα εἰς ποῖον τῶν τεσσάρων τούτων γλωσσικῶν ἴδιωμάτων ἀνήκειν ἢ τοῦ Ἡρόδοτου διάλεκτος.

Οι ἐν τῇ καθαρᾷ ἡροδότειᾳ Ἱάδηι ὑπάρχοντες ξένοι τύποι τὸ μὲν ἐλίθιθον εἰς τῆς ἀρχαιοτέρας τοῦ ἐποίης γλώσσης, τὸ δὲ ἀνίκουσιν εἰς τὸ Δωρικὸν τῆς Ἑλλήν. γλώσσης ἴδιωμα. Καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἔξηγοῦνται ὡς ἐκ τῆς μεγάλης πρὸς σπουδῶν τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν τάσσεως, οὗτοι δὲ πάλιν ἐμποιοῦσιν ἐντύπωσιν ἕνεκα τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ αὐτῶν, ὥστεὶ ὁ συγγραφεὺς ἵτο Δωριεὺς τὸν καταγωγὴν. Βεβαίως περὶ τοὺς χρόνους τοῦ ἡμετέρου ιστορικοῦ καὶ ἐν Ἀλικαρνασσῷ, ἀποτελούσῃ ἄλλοτε μέρος τῆς Δωρικῆς λεγομένης Ἐξαπόλεως³, εἶχεν ἐπικρατῆσει γλωσσικὸν ἴδιωμα περιλαμβάνον ἀττικούς τε καὶ Ἰωνικούς τύπους, οὐ δὲ Δωρικὴ τῶν πρώτων ἀποίκων διάλεκτοι τοδούτῳ σύν τῷ χρόνῳ εἶχεν ἔξαλειφθῆ, ὥστε μόλις πον καὶ πον διεσώζοντο εἰδέτι μεμονωμένα καὶ σπάνια τίνα ἵχνην αὐτῆς. Τὸ ἀττικῶνικὸν δὲ τούτο ἴδιωμα ἐκ νεαρᾶς ἀσκηθεὶς ὁ Ἡρόδοτος ἡλικιας, γνωρίσας δ' ἐν ταῖς ἀποδημίαις αὐτοῦ πάντα σχεδὸν τὰ γλωσσικὰ τῶν ἐλληνικῶν, οὐκ ἐπεσκέψθη, χωρῶν ἴδιώματα καὶ ἔνεκα τῆς μαρτρᾶς ἀντοῦ ἐν Ἀττικῇ διαμονῆς ἀποβαλὼν πᾶν ἄλλο τοπικὸν ἴδιωμα, ἔμφρωσε τὸν τῆς γενεθλίου πατριόδος τοῦ γλώσσαν ὁ συγγραφεὺς, οὐ μὴ οὖσαν ἀπολλαγμένην πάσης ἐπιφροῦς τῆς ἀρχαιοτέρας ἀττικῆς γλώσσης, μετεχειρίσθη ἐν τῷ συγγράμματι του.

Μεθ' ὅποσης δ' αὐστηρότητος καὶ ἐμμονῆς εἰργάσθη πρὸς

τοῦτο ὁ Ἡρόδοτος δυσχερές ἀποβαίνει νὰ δρισθῇ ἐν τοῖς καθέκαστα. Διότι ὅσῳ δόμοιοι εἰδῆς καὶ ἀν τὸ ἡ ἐντύπωσις, ἷν γενικῶς ἐμποιεῖ ἡ γλώσσα αὐτοῦ, τοσούτῳ πολυπλοκεῖς ἐξ ἄλλου εἶναι αἱ διαφοραὶ καὶ ἀποκλίσεις τῶν γλωσσικῶν τύπων, τῶν ἀπαντώντων ἐν αὐτῷ τῷ ἐκκαθαρισθέντι κατὰ τε τοὺς ἀρχαιοτέρους καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἀπὸ πάσης αὐθαιρέτου διορθώσεως καὶ μεταβολῆς ἀρχαιών κατεύθυνται. Συγχάκις δὲ παρὰ τοὺς ἴδιάζοντας Ἰωνικούς ἀπαντῶσι σινιθιώς ἀττικοὶ τύποι, παρὰ τι γλωσσικὸν ἴδιωμα εὔφορται ἐτερον ὅμοιως κυριούμενον καὶ οἱ ἴδιαζοντες τῇ διαλέκτῳ περὶ προφορᾶς καὶ κλίσεως κανόνες σπανίως μόνον βεβαιοῦνται διὰ σειρᾶς ὅλης ύγιοιν παραδειγμάτων. Ὁ φείδει πάντως νάποδεχθῆ τις ὅτι ἐξ ἀρχαιοτάτων ἔτι χρόνων, ὡς ἐκ τῆς ἀμελείας τῶν ἀντιγραφέων, παρεισέφροπον ἐν τοῖς χειρογράφοις πασίγνωστοι εἰκόνας γλώσσης εἰλημένοι τρόποι ἐκφράσεων, ἀντὶ ἄλλων καθαρῶς Ἰωνικῶν καὶ παρεισήχθουσαν ἐνιαχοῦ αὐθαιρέτοι μεταβολαὶ ὑπὸ ἀκρίτων διορθωτῶν. Ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ η νεωτέρα κοιτικὴ ἐπιστήμη ἀνεγνώρισε πάντα ταῦτα ὡς ξενότυπα τῷ ἴδιωματι τοῦ συγγραφέως καὶ ἀπίλευψεν ἐκ τοῦ κειμένου η ἐδουμείωσε μόνον, ὑπολείπονται ἡσέτι ἱκαναὶ ἀνωμαλίαι, αἵτινες δὲν δύγανται νὰ διορθωθῶσιν ἄνευ βλάβης, ἀλλὰ μᾶλλον θεωροπέαί ὡς ἀρχαιῶς ἐν τῷ κειμένῳ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἀφεθεῖσαι καὶ φέρουσαι εἰς ἀποδοχήν, ὅτι ὁ συγγραφεὺς οὐδεμίαν ἀναλογίαν οὔτε προδιεχάραξεν, οὔτε ἐξητύπεις νὰ τηρηθῇ ἐν τῷ ἐκφράσῃ τῶν γλωσσικῶν τύπων. Διότι ποιά τις ποικιλία τῶν ἐκφράσεων καὶ τῶν τύπων οὐδόλως ἐθεωρεῖτο ὡς ἔλλειψης η ἀμάρτυμα παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι, τῆς 5ης π. X. ἐκατονταεποίδος μεχρι Ξενοφῶντος, οἵτινες δὲν εἶχον ἀκριτική δεδμενῆ διὰ τῶν σχολικῶν ἐκείνων κανόνων, οὓς βραδύτερον ὠριμαν καὶ ἐπέβαλον οἱ σοφισταὶ καὶ οἱ φύτορες. Ἐν τούτοις η ποικιλία αὕτη ὑφίσταται ἐν τῇ ποιητικῇ φιλολογίᾳ ὅλων τῶν αἰώνων καὶ τῶν εἰδῶν τοῦ λόγου καὶ αὕτη μόνη ἔχονται εἰς τὴν μετέπειτα πεζογραφίαν κανόνα υφους, οὐν οἱ εἰς τὸ εἶδον τῆς ιστοριογραφίας ἀποχολούμενοι δὲν ἀπέκρουν ὡς τι προνόμιον η προτίμησιν γλωσσικῆς τέχνης, ἀλλ' ἐπιμελῶς καὶ ἐπὶ σκοπῷ ἐκαλλιέργουν. (*)

Π. Γ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Δ. Φ.

(*) Τυπογραφικὰ παρορίματα διορθωτέα: Ἐν σελ. 311 στήλ. 2ζ, στήλ. 21 μετὰ τὴν λέξιν οὐ ε ταν αστάσεις ε ως προσθετέαν: τῶν Ἰωνιν καὶ η ἐγκαταστάσεως.

Ἐν σελ. 406, στήλ. 2ζ στήλ. 29 μετὰ τὴν λέξιν προγειρότατοι προσθετέαν τὴν λέξιν η πάρχουσι.

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΑΓΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛ. ΣΠΟΥΔΩΝ

Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς 24/6 χατά τὴν 7 1/2 ὥραν παρετίθη ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Μαργκερή τῇ ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν (Association des études grecques) συμπόσιον ἐπὶ τῷ ἡσθητικῷ τῆς εἰκοστῆς πέμπτης ἐπετηρίδος τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς. Ο. κ. Ἐρνέστος Ρενάν, προεδρεύων τοῦ συμποσίου, εἶχε παρακαθημένους αὐτῷ δεξιόθεν μὲν τὸν πρέσβυτον τῆς Ἐλλάδος κ. Δηλιγιάννην, ἀριστερόθεν δὲ τὸν κ. Ρουμπιέ, διευθυντὴν τῆς δευτεροβαθμίου διδασκαλίας ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσεως. Τίσου δὲ ἀλλόγος δην διάσημος οὗτος συνεργάτης τῆς «Ἐρημερίδος τῶν Συζητήσεων» κ. Ἐρνέστος Ρενάν ἀπήγγειλεν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ:

«Ἡθελήσατε, κύριοι, νὰ διέψητε φωτοθίλον ἀκτῖνα ἐπὶ τῶν τελευτῶν ἡμερῶν μου. Οὐλοργῶς ὅτι ὑπεραγαπῶ τὰ συμπόσια, τὰ συμπόσια ἔκεινα ἐν οἷς ἐπικρατοῦσιν, ὡς ἐν τῷ ὑμετέρῳ, η συμπάθεια καὶ η εἰλικρίνεια καὶ ἐν οἷς οὐδεὶς δυμίλει περὶ πολιτικῶν. Η σήμερον θὲν ἔνας η τελευταῖας φορά, καθ' ην θὲν πρεδερεῖσα παραπληγήσιας τελετῆς. Πρὸ

1) Ἐπικήν, Δωρικὴν καὶ Ἰωνικήν.

2) Ἡρόδ. I, 143: «γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν νεονομίκασι (οἱ Ἰωνες), ἀλλὰ τρόπους τέσσερας παραγωγέων».

3) Ἡδ. ἐν τοῖς προειρημένοις κεφαλ. Γ'.

4) Ἡδ. κεφ. Γ', ἐν τῇ ἐν ἀρχῇ ὑποσειμειώσει περὶ τῶν ἐκ Τροιζήνων καὶ Ἐπιδαύρου ς ποικίων, καὶ κατωτέρω μέχρι τέλους τοῦ κεφαλαίου.

5) Περὶ φυσικοῦ Ἰωνισμοῦ τοῦ Ἡρόδοτου Ἡδ. E. Curtius: Gr. Geschichte. II, σ. 842. σημ. 144.

μιᾶς ἔτι ὥρας (τοιαῦτα δὲ τὰ περικυκλωσάντα με ἀτυχήματα) ἡγνόουν, ἂν θὰ ἡδυνάμην νὰ μετάχω τῆς ὑμετέρας συναθροίσεως. Εὐλογητὸς δὲ Θεὸς ὁ καταξιώσας με νὰ εὑρεθῶ ἐν μέσῳ ὑμῶν, ἐν οὐχὶ τόσον δυσαρέστῳ καταστάσει! Λαμπρός, κύριοι, ἡ ἑορτὴ αὕτη, καὶ δικαιοῦσθε πληρεστατα νὰ πανηγυρίσῃ τοῦ ἀντίκτυπον. Αἱ ἀρχαὶ κυρίων τοῦ 1867 εἰναι ἡ ἑπογὴ παθῆ ἦν διμιός φίλων τοῦ ἐλληνισμοῦ, διὸ τινες ζῶσιν εἰστε, ἤδη τῆς ἑταῖριαν ταύτην, τὴν πρωτισμένην εἰς τὸ διατηρῆσαι καὶ ἐνθαρρύναι τὴν πρὸς τὰς ἐλληνικὰς σπουδὰς παρ' ἡμῖν κλέσιν. Οποῖον λαμπρὸν πρόγραμμα ἡ ἐνθαρρύνσις τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν! Ήμεῖς μέν, οἱ τὰς ἔξωτερικὰ ἀναζητοῦντες καλλιεργοῦμεν τὰ μακράν, τὰς ἀποικίας. ὑμεῖς δὲ κατοικεῖτε ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ πατρίδι· ἐπίξετε τὴν σκηνήν, διόθεν διευθύνετε τὰς ὑμετέρας ἀνασκαφὰς ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ ἐδάφους, ἔνθα κεῖται ἡ Ἀκρόπολις, τῷ κοινὸν ἡμῶν θρησκευτικὸν λίκνον.

»Ἐν τῇ ἰστορίᾳ, Κύριοι, ὑπάρχει θαῦμα (ἀποκαλῶ δὲ θαῦμα τὸ ἄπαξ μόνον ἐπισυμβόλιο) καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο εἰναι ἡ ἀρχαία Ἑλλάς. Μάλιστα, πεντακότια περίπου πρὸ Χριστοῦ ἔτη εἶγε καταρτισθῆναι ἐν τῇ ἀνθρωπότητι τύπος πολιτισμοῦ τοσοῦτον τέλειος. τοσοῦτον πλήρης, ὥστε ἐπεσκιάσθησαν πάντα τὰ προηγηθέντα αὐτοῦ. Ο πολιτισμὸς οὗτος ἦτο πράγματι ἡ γέννησις αὐτῇ τοῦ ὄρθου λόγου καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ο ἀστός, δὲ ἐλεύθερος ἀνὴρ ἐνεφανίσθη ἐν τῷ κόσμῳ. Η εὐέγενεια. ἡ ἀπλῆ, ἀξιοπρέπεια τοῦ νέου τούτου ἀνθρώπου ταπεινότερον ἀπειργάσατο πᾶν δι, τι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχεν ἐμφανισθῆναι βασιλικὸν καὶ μεγαλοτρεπές. Η ἡθική, βασιζομένη ἐπὶ τοῦ ὄρθου λόγου, ἐπερρώνυτο ἐν τῇ αἰώνιᾳ αὐτῇ, ἀληθεῖα ἃνευ ἀναυξένεις ὑπερφυσικῶν μυθευμάτων. Η περὶ τῶν θεῶν καὶ τῆς φύσεως ἀλήθεια εἶγε σχεδὸν ἀνακαλυψθῆ. Ο ἀνθρωπός, ἀπελευθερωθεὶς τῶν ἀνοήτων τρύμων τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἀληθικίας, ἤργετο τοῦ ἀταράχως προσθέλεπεν εἰς τὸν προσριζόμενον αὐτοῦ. Η ἐπιστήμη, τούτεστιν ἡ ἀληθής φιλοσοφία, εἶγεν ἴδρυθαι. Τὸ μηχανικὸν σύστημα τοῦ κόσμου ἀνεκαλύψθη ποὺς στιγμὴν καὶ μολονότι δὲν κατωρθώθη ἡ ἐν αὐτῷ ἔμμονή, εἰρέθη διπωδήποτε ἡ βάσιμος ἀρχή. Ο Κοπέρνικος, δὲ Γαλιλαῖος, δὲ Νεῖτων ἐπωφελήθησαν μόνον τῶν συνεπειῶν σειρᾶς ἰδεῶν, ἀφαιρούστης ἀπὸ τῆς γῆς τὴν κεντρικὴν αὐτῆς θέσιν καὶ ὑποδεικνυούστης τὸ τοῦ σύμπαντος ἀπειρον.

»Ἐν δὲ τῇ καλλιτεχνίᾳ, δὲ οὐρανῷ! ὅποια γονιμότης! ὅποιος κόσμος θεῶν καὶ θεαινῶν! ὅποια οὐρανία ἀνατροπή! Η Ἑλλάς ἐφεύρε τὸ καλλός, δὲν τρόπον καὶ τὸν ὄρθιν λόγον. Η Ἀνατολή εἶγε κατακενάσσει ἀγάλματα πρὸ αὐτῆς, δὲν τρόπον ἡ Ἀνατολή, πρὸ αὐτῆς ἀνέβει τὰ μέσα τοῦ ἀντιπαρελθεῖν τὴν συνεγήν, ἐπειθασιν τῶν θεῶν. Ἄλλη, δὲ Ἑλλάς μόνη ἀνεκάλυψε τὸ σταθερὸν τῶν νόμων τῆς φύσεως. δὲ Ἑλλάς μόνη ἀνεκάλυψε τὸ ἀπόρογτον τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦ, τὸν κανόνα, τὸ ἰδανικόν. Τοῦ λοιποῦ πάντες πλέον θὰ θοτάσσωνται εἰς τὴν σγολὴν αὐτῆς· τοῦτο ἐπράξειν ἡ Ρώμη. τοῦτο ἐπράξειν ἡ ἑπογὴ τῆς Ἀναγεννήσεων, τοῦτο θὰ πράξωσι κατόπιν πάσης ἐπανόδου τῆς βαρβαρότητος οἱ δημιουργοὶ τῶν μελλουσῶν Ἀναγεννήσεων.

»Η ἐν τῇ ἰστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ἀποφασιστικὴ αὕτη στιγμὴ εἰναι, κύριοι, ἐκείνη. Ἡν σπουδάζετε. Ἄλλοσον ἀγαθὴ ἡ μερίς, δὲν ἔξελέσασθε! Εν τοῖς συγγράμμασι τούτοις, ἀπερ διερευνᾶτε μετὰ ζήλου τοσοῦτον ἐνθύμου, εἴρηται δὲν ἔννοια τῆς ζωῆς, τὸ κα λόν καὶ ιδίᾳ τὸ ἔργον τοῦτο σύνθετον κα λόν κα γα ω δι. Ιδού θαυμασταὶ λέξεις! Ο εὐγενίας ἀνθρωπος ἔχει τοῦ λοιποῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν εὐγενείας ἀρχὴν αὐτοῦ. Τὸ ἀληθές, τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν εἰσιν οἱ θεοὶ πόλοι. οἵτινες προτελκύουσιν ἡμῖς. Μελαγχολικὸν πρὸς τὰ ὄπισθεν στροφήν, λυπηρὸν ἦτοι ἔγωιστικὴν σκέψιν οὐδέποτε ἔσχειν δὲ Ἑλλάς. Αείποτε γωρεῖ πρὸς τὰ ἀνθρώπους διότι αἰσθάνεται διτὶ δὲ κόσμος ἔχει ἀνάγκην αὐτῆς καὶ διτὶ παρίστησιν ἐν τῇ ἑπογῇ αὐτῆς τὴν θεοτάτην συνειδήσιν τῆς ἀνθρωπότητος.

»Τὸ τὸν Ἑλληνα πράγματι γραφτηρίον εἰναι δὲ εἰς τὴν δοξαν πίστις αὐτοῦ καὶ δὲ εἰς τὸ μέλλον ἐμπιστοσύνην. Καὶ δὲ διξα ἀκόμη εἰναι ἐφεύρεται τῆς Ἑλλάδος. Ο βίος τοῦ ἀτόμου εἰναι βραχὺς, ἀλλ' ἡ τῶν ἀνθρώπων μητρὶ εἰναι αἰώνια, δὲ πράγματικὸς βίος ἐν ταύτῃ κυρίως τῇ μητρὶ συνίσταται. Τὸ διὲ τὸν ἀνθρωπὸν ἐνδιαφέρον εἰναι ἔχειν τὸ διότι θεοτάτην θὰ εἴπωσι περὶ αὐτοῦ μετὰ τὸν θίνατον αὐτοῦ. δὲν ἔνεσται τῷ ζωῇ θοτάσσεται εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου, τὸ οὐπέρ τῆς θοπλήψεως δὲ θυσιάζεσθαι εἰναι σκέψις τοῦ. Οὔτως δὲ Ἑλλην δημιουρ-

γεῖ ἀπαράμιλλον ἀξίαν, δην μόνος αὐτὸς μεταδίδει. Τὸ δὲ περίεργον ἐν τούτῳ εἶναι τὸ ἔξης, διτὶ τὸ μέγα τοῦτο παράδοξον ἀπεδείγθη ἀληθές. Η Ἑλλάς τὴν ἰστορίαν ἐφευροῦσα, ἐφεύρε τὴν κρίσιν τοῦ κόσμου καὶ ἐν τῇ κρίσει ταύτη ἡ τῆς Ἑλλαδὸς ἐτυμηγορία ὑπῆρξεν ἀνέκλητος. Ἐλησμονήθη, ἐγηφανίσθη ἐκεῖνος, οὗτος ἡμίνησθη ἡ Ἑλλάς. Οι βασιλεῖς, ἵνα προσκτήσωνται ἀνδριστάντα ἐν Ἀθηναῖς, ὑπερθεμάτιζον κολακεῖαν καὶ ἀγαθὰς ὑπηρεσίας. Οὔτως, ἐλλείψει τῆς ἀθανασίας, δην οἱ θεοί, καθὼν φαίνεται, ἐπεφυλάσσοντο ἑαυτοῖς, ὑπῆρχε κατί πλέον τῆς παροδικῆς δοξῆς ἐκείνου, διτὶ τὸ πάντα ἡσαν πρόσκαιρα. Ιδιαίτερα τις ἐκλογὴ ἔγινετο ἐν τῷ πυκνῷ πλήθει τῆς ἀνθρωπότητος· ἡ ζωὴ ἐσχεν ἐλατήριον τι κινοῦν αὐτήν· ὑπῆρχεν ἀμιθίδη διτὶ τὸν ἐπιδιώξαντα τὸ ἀγαθόν καὶ τὸ καλόν, δὲ ἀμοιβὴ δὲ αὕτη ἡτο: «τὸ τιμάσθαι ὑπὸ τῶν Ἐλληνῶν».

»Τοιουτοτρόπως ἐδημιουργήθη ὁ λαμπρὸς οὗτος κύκλος φωτός, διότιν ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ἀρμέται τὸ θέλητρον καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῆς. Τὰ πράγματα ἔχουσι τὴν ἰδαικήν αὐτῶν ἀξίαν, ἐπὶ τῷ δρψ δύμως νὰ ὑπάρχωπταις κριταὶ πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ. Τὸ ζῆν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐκτιμήθηναι ὑπὸ ἐκλεκτῶν ὑπῆρχεν ἐκείνο, ὅπερ ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις τοσούτων μεγάλων γραφτήρων παρά τε τῷ λατινικῷ κόσμῳ καὶ παρ' ἡμῖν. Ιδού ἐκεῖνο τὸ διότιον ἐντελῶς κατενόησεν δι Κικέρων, δὲ βαθὺς οὗτος γνώστης τῆς Ἑλλάδος: *In hac luce vive.* «Ἐν ταῖς θοινεραῖς ἡμέραις, ἀσπερ διηλθεν, ἔσχε πρὸ δρθαλμῶν ὡς φάρον ἀληθείας τὸ κα λόν!

»Εὐχαριστῶ διαδεικνύοντας τὸν θεῶν, Κύριοι, ἐπὶ τῷ διτὶ ἔβυθισατέ με πρὸς στιγμὴν διὰ τῶν ἀνακρινέσων εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα ἀλλον κόσμου. Ιδού αὶ σκέψεις, αἱ εἰς λήθην τὰ παθήματα ρίπουσαι καὶ μέχρι γήρατος παρηγοροῦσαι. Θὼ ἐπανίδω λρά γε τὴν τῶν Ἀθηνῶν Ἀκρόπολιν; Ἀμφιβλώ, δὲν ἐλπίζω τοῦτο. Πιστεύω διτὶ δὲ παίσια δομέλη τοῦ Βορρᾶ ἔσται δι τελευταῖς δρῖζων, δὲν θὰ ἀναζητήσωσιν οἱ δρθαλμοί μου. Πρὸς στιγμὴν δύμως εἰς διαδεικνύοντας τὸν θεῶν στιγμὴν λαμπροῦ διείρου. Εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ γαρφ, δην ἡσθανθην τοῦ νὰ εὑρεθῶ ἐπὶ τίνας ὥρας μετὰ πραγματικῶν Ἐλλήνων. Προτείνω διαδεικνύοντας τὸ πρῶτον, διάληπτη, ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων Ἐλλήνων, τῶν ἀπαράμιλλων τούτων διατάσσονταν παντὸς διτὶ εὐγενεῖς καὶ μεγαλοπρεπές, εἰτα δὲ οὐπέρ τῶν διατάσσονταν διαιτυμόνων, τῶν καλοκάγαθῶν μετασχόντων τοῦ ἡμετέρου συμποτοῦσίου καὶ τέλος διπέρ τῶν τοῦ Συλλόγου ἐδρυτῶν, τῶν ἡδη πάντων σγεδὸν τεθεώτων. Οι διρυταὶ αὐτοῖς συνέλαβον, Κύριοι, πρὸ διετίας διληγούντων καὶ ἀγαθὴν ἰδεάν.

Μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ Ρενάν, δ. κ. Ἐρρίκος Οδσσατί, τανῦν πρέδρος, λαβὼν τὸν λόγον προέπιεν «ὑπὲρ τῶν κατ' ἐκλογὴν ἡμετέρων συμπατριωτῶν, τῶν Ἐλλήνων, τῶν ἀντιπροσωπευομένων διπέρ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος». Ο. κ. Οδσσατί ἀνεμνήσθη τῶν ὑπηρεσιῶν, δισπερ παρέσχον εἰς τὴν Ἐταιρίαν οἱ Ἑλληνες. «Ἐν τοῖς ἀργυροῖς τούτοις γάμοις», εἰπε, «πολὺ διπέρχει ἐλληνικὸν ἀργυρίον».

«Ο. κ. Ραμπιέ ἀπίγγειλε προσφώνησιν, καθ' διην ἐπιδειξίως ἐνθάρρυνε τοὺς Ἑλληνιστάς, οὐσπερ ἡδύναντον τὸν ἀνησυχήσωσι τὰς ἀνάγκας τῆς νεωτέρας κοινωνίας. Ούδετι προτίθεται, εἰπεν διξάτιμος διευθυντὴς τῆς δευτεροβαθμίου παιδεύσεως, νὰ μειώσῃ τὸ μέρος τῶν κλασικῶν σπουδῶν ἐν τῇ παρ' ἡμῖν δημοσίᾳ ἐκπαιδεύσεις τούναντίον πρόκειται νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀγνοτέρα παραδοσίς διὰ τῆς μη ἐπιθεοῦταις αὐτῆς εἰς δόλους ἐν γένει καὶ διὰ τοῦ μέτρου τοῦ καταστῆσαι τὰ κλασικὰ γράμματα, διὰ τοὺς ἔχοντας τὸν ἀπατιστικὸν διαθέσιμον χρόνον καὶ τὴν κλίσιν τοῦ νὰ ἐπιδιθῶσιν εἰς τὴν σπουδὴν αὐτῶν, οὐχὶ πλέον ἀντικείμενον παρέργου ἐργασίας, ἀλλὰ μίαν τῶν εὐγενεστέρων, μίαν τῶν ἀνθαρρυντικωτέρων ἐνασχαλήσεων τοῦ πνεύματος. Ο. κ. Δηλιγιάννης ηγαρίστησεν ἐν ὄντατι τῆς κυθερήσεως αὐτοῦ τῷ πυκνῷ πλήθει τῶν ἀλληνικῶν σπουδῶν, διτὶς πολλὰ ἐπράξειν οἱ μόνον διπέρ τῆς ἀρχαίας Ἐλλάδος, ἀλλὰ καὶ διπέρ τῆς νεωτέρας.

Πολλαὶ ἐγένοντο προπόσεις διπέρ τῶν κκ. Μάξ Κολλινγόν, ἀντιπρόδρου τῆς Εταιρίας, τοῦ Γεωργίου Περρώ καὶ Ἐρρίκου Βέττη τοῦ Ινστιτούτου, Δ. Βικέλα, Ιωάννου Ψυχάρη καὶ τοῦ πρώην διοικητοῦ τῆς Κρήτης Σάββα πατσά. Ο. κ. Σολομών Ράιναχ ἀνέγνω ἐλληνικὰ διστιγχα,

εύφυδις, συντεταγμένα. Οἱ δαιτυμόνες ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων εὐχόμενος τῷ Συλλόγῳ, ὅστις τόσον ἀποτελεσματικῶς ἐργάζεται ὑπὲρ διατηρήσεως τῶν κλασικῶν σπουδῶν καὶ ἔκτὸς τούτου ὑπὲρ ἔργου φιλελευθέρως πολιτικῆς, πεντηκονταετηρίδα ἵσης λαμπρότητος πρὸς τὸ νῦν πανηγυριζόμενον ιωβηλαῖον.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Οἱ ἐκ πτώσεως θάνατος.—Πολλοὶ θεωροῦσι τὸν ἐκπτώσεως θάνατον ὡς τὸ μείζονα περικλείον ἀγωνίαν εἶδος τοῦ θανάτου. Ἐν τούτοις ἐν διαλέξει αὐτοῦ ἐν Ζυρίχῃ, ὁ καθηγητὴς Χάιμ ἐκήρυξεν ὅτι ἐσφαλμένη εἶναι ἡ ἴδεα αὐτῇ. Τὸ πρῶτον ὅπερ δέον νὰ παρατηρηθῇ κατὰ τὸν καθηγητὴν εἶναι ὅτι τὰ ὑποκειμενικὰ αἰσθήματα κατὰ τὰ διεφόρα εἴδη τῶν πτώσεων εἶναι τὰ αὐτά. Πῶς δὲ ἀποδείκνυται τοῦτο; Ὁ γερός δὲν δύναται βεβαίως νὰ διμιλήσῃ. Ἀλλ᾽ ὑπάρχουσιν οἱ μόλις δυνηθέντες νὰ διαφύγωσι τὸν θάνατον, οἱ προσεγγίσαντες εἰς τὴν τῆς ἀναισθησίας κατάστασιν καὶ δυνηθέντες νὰ ἐκθέσωσιν ὅτι, τὸ θάνατον. Ὁ καθηγητὴς Χάιμ, ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ καταγίνας βασίζει τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προσωπικῆς περιφράσης καὶ ἐπὶ πολλῶν περιπτώσεων, ἐπελθουσῶν οὐ μόνον ἐν ὅρεσιν ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμῳ, ἐν βιομηχανικοῖς καθιδρύμασι καὶ ἐν σιδηροδρομικοῖς ἀτυχήμασι.

Ἐν πάσαις ταῖς περιπτώσεσι τὰ αἰσθήματα ἦταν τὰ αὐτὰ ἡ μᾶλλον διέφερον κατὰ βαθμόν. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα δὲν εἶναι οἷα ὑποτίθεσιν οἱ ἀτυχήσαντες νὰ παρατῶσι μάρτυρες τούτου. Τὸ θύμα δὲν αἰσθάνεται πόνον, οὔτε τρόμον παραλόντα, ἀλλ᾽ ἔχει πληρεστάτην συνιδήσιν τῶν περὶ αὐτὸν τελουμένων. Ὁ χρόνος φαίνεται αὐτῷ μακρός. Ἐντὸς ὅλιγον μόνον λεπτῶν δύναται νὰ σκεφθῇ τοσαῦτα, ὥστε νὰ δύναται ἐπὶ διόλκηρον ὥραν νὰ διηγήται τὰ κατ’ αὐτόν. Αἱ διανοητικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις ἀναπτύσσονται μεγάλως. Ἐν πάσαις συεδόνταις περιστάσεις τὸ παρελθόν φαίνεται αἰφνιδίως ἐμφανιζόμενον καὶ ἀνεισσόμενον ὡς δι’ ἀστραπῆς. Πῆσαι αἱ τοῦ βίου φάσεις διέρχονται πρὸ τοῦ ὄγκου τῆς δικαιοίας, μηδὲνὸς μικροῦ ἡ ἀσημάντου διαταράσσοντος τὴν τοῦ παρελθόντος ταύτην ἀναπαράστασιν. Τότε δὲ ἀπαλλοὶ ἡγούμενοι πλήρωτοι τὰ δάτα τινάς. Ἑξαφανιζόμενοι ἀμα τῇ τῆς ἀναισθησίας ἐπελένεται. Ἀκούει τις τὴν πτῶσιν τοῦ σώματος, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνεται αὐτήν. Ὁ κ. Κούμπερ, ὅστις ὑπέστη συνεχεῖς σφοδρὰς πτώσεις ἐν ταῖς "Αλπεσι" χωρὶς νὰ διποπέσῃ εἰς ἀναισθησίαν, ἐμφαντικῶς κηρύζεται ὅτι, ἀπὸ βράγου εἰς βράχον ἐκτινασσούσενος, οὐδένα ἡτούντος πόνον. Ταῦτὸν συμβίνει καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης ἡ εἰς τὸ σῶμα εἰπόδος τῆς σφαίρας δὲν εἶναι ποσῶς ἐπαισθητή, δὲν δὲ στρατιώτης δὲν γινώσκει τὴν πληγὴν αὐτοῦ πρὶν ἡ ἕδη τὸ αἷμα ρέον ἡ μέλος τι αὐτοῦ παραλύσαν. Πρότωπα, ὃν πολλὰ μέλη εἰγον θραυσθῆ ἐκ πτώσεως ἀγγούσσιν διοῖται εἶναι τὰ παθόντα μέλη, μέχρις ὅτου πειραθῶτε νὰ ἔγερθωται τῆς θέσεως αὐτῶν.

Πῶς δύως δυνάμεις νὰ ἔρωνται σπουδαῖον τοῦτο φαινόμενον. Ἀναινεριθέλως ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν διαφέρει διανοητικὸς ἐρεθίσματος μέγα διαδραματίζει πρόσωπον καὶ εὐλόγως δυνάμεια νὰ διέσωμεν ὅτι διπόνος διποτέλεσται, οὕτως εἰπεῖν. Διὸ τοῦ ἐρεθίσματος ἔκείνου. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς πτώσεως ἡ ὅλη διανοητικὴ ἔνρεγεια ἀναπτύπτεται εἰς διποτέλεστον βαθμόν. Οὕτε ἵγος ἀνητυγίας ἀναφαίνεται. Ἐν ἀκαρεὶ παρατηρεῖται τὸ συμβόλιον τοῦ διατηρητικοῦ περιστατικοῦ μέρους μέγα διαδραματίζει πρόσωπον καὶ εὐλόγως δυνάμεια νὰ διέσωμεν τὸ θύμα. Τοῦτο δύως δὲν εἶναι ποσῶς συνέπεια «παροιμίας τοῦ πνεύματος», ἀλλὰ μᾶλλον προϊόν διποτέλεστου ἀνάγκης. Ἰδεικῶς τις περιστατικὴ καταληγμένης τὸ θύμα. Θένατος ἐκ πτώσεως διεγείρει σοβαρὰς σκέψεις ἐν τῷ πνεύματε τοῦ θύματος. Ὁ θένατος οὕτως εἶναι τρομερὸς εἰς ἔκείνους μόνον, οἵτινες διπολείπονται, ἡ βεβιούστης δύως οἵτινες διποινήτης διποτέλεσται, ἡ παρηγορήστη αὐτούς.

Ἀποκάλυψις.—Ἐὰν διάρρηγη θέμα εἰς ἔξετασιν τοῦ διποτέλεστον διατατέλεσις ποιούμενοι δύνανται νὰ ἐπιτρέψωσι μείζονα ἔντασιν τῶν τῆς φαντασίας αὐτῶν δυνάμεων παρ’ ὅσην κατὰ τὴν ἀνέλιξιν ἐτέρων θεμάτων, τὸ θέμα τοῦτο εἶναι ἀναμφιθέλως τὸ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου ἐν φύσιν καὶ τὸ τῆς ἀλληλουχίας τῶν περιστάσεων, διὸ ἂς τὸ σοβαρὸν τοῦτο γεγονός ἐπελεύσεται. Ὁ διάσημος γάλλος ἀστρονόμος κ. Κάμιλος Φλαμμαριών ἀνέπτυξεν ἐσχάτως τὸ θέμα τοῦτο ἐν Παρίσιοις ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου καὶ ἀπεκάλυψε πᾶν τὸ ἀναγόμενον εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου — ἡ μᾶλλον πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ τέλη τοῦ κόσμου, καθόσον φαίνεται ὅτι τὸ μέγα γεγονός διαιρεθῆσεται εἰς δύο, οὕτως εἰπεῖν, κεφαλαῖα. Τὸ πρῶτον τέλος ἐπελεύσεται διὰ πλανητικῶν διαταράξεων: κομήτης ἐμφανισθήσεται κατ’ εὐθεῖαν ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τοῦτο δὲ διόλκηρος ἡ γῆ ἀποθήσεται μεγάλῃ ὑδατώδῃς ἐπιφάνεια, ἡς προηγηθήσεται ἡ ἔξαρσίνισις τοῦ ἡλίου. Τὸ δεύτερον τέλος ἐπελεύσεται, καθὼς διὰ Φλαμμαριών διαβεβαιοῦται, διὰ πυρὸς ἡ διά ψύχους. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ἔξαρσιςθήσεται διὰ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, πᾶσαι δὲ αἱ πρωτεύουσαι τοῦ τότε κόσμου κατακλυσθήσονται ὑπὸ χιόνος καὶ πάγου. Η συλλογὴ, αὖτη χιόνος, πάγου καὶ ἀτμοῦ φαίνεται ὅτι θάξην εὑρύτερα καὶ μᾶλλον κολοσσαία παρ’ ὅσον δύναται τις νὰ φαντασθῇ, τὸ δὲ ψύχος διπερ θά καταλάβῃ τὴν γῆν, ἔσται πολλῷ δριμύτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐν ταῖς ψυχροτάταις τῶν χωρῶν γνωστοῦ. Ἐν ἐνί λόγῳ ἡ ἔξαρσίνισις τοῦ ἡλίου, ἡ ἀναστολὴ τῆς κινήσεως τῆς γῆς καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ βορείου σέλαος θά συμπληρώσῃ τὸ τέλος. Τὸ τέλος τοῦ κόσμου εἶναι γόνιμον καὶ ἐνδιαφέρον ἀντικείμενον σκέψεως καὶ θά διατελέσῃ τοιοῦτο ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῷ μέλλοντι.

Καταστροφεὺς τῆς θαλασσίας δύμικλης.—Ἐφευρέτης, ἱτανικόύμενος ὅτι ἐφεύρε τὸ καταστρέφον τὴν δύμικλην εὐρίσκεται, ἡδη ἐν Νέαρχος τελειωποιῶν τὰς λεπτομερείας τῆς ἀξιοσημειώτου αἰτοῦ ἀνακαλύψεως. Ως ἐπιτυχῆ πασίστανται τὰ ἐν Σένδη-Χούκ καὶ ἐν τῷ λιμένι τῆς Βοστώνης τελεσθέντες πειράματα. Ὁ ἐπιχειρήσας τὴν τῆς δύμικλης καταστροφὴν εἶναι δ. Ε. Τζόνσων, κεφαλαιούχος ἐπί Πιτσούργη. «Η γρηγοριοποιουμένη δύναμις» λέγει δ. Χ. Τζόνσων, «ἀποτελεῖ εἶδος ἡλεκτρικῆς ἔκκενώσεως: τὸ ἀποτέλεσμα εὐρίσκεται ἐν εὐθείᾳ ἀναλογίᾳ πρὸς τὴν πυκνότητα τῆς δυμίκλης, τούτεστιν ὅσῳ πυκνοτέρα εἶναι ἡδημίκλη τόσῳ εὐχερέστερον διαλέγεται ὑπὸ τῆς ἡλεκτρικῆς ἔκκενώσεως. Συνέπεια τούτου εἶναι τὸ ἔτης, ὅτι πυκνῆς ὑπαρχούσης δυμίκλης εὐρύτερος χῶρος δύναται νὰ καθαρισθῇ διὰ τῆς γρηγοριοποιησεως τοῦ αὐτοῦ ποτοῦ ἐνεργείας. Οὐδεὶς φάίνεται ἡλεκτρικὸς σπινθήρος καὶ οὐδεὶς κρότος ἡ ἔκρηξης συνοδεύει τὴν ἔκκενωσιν. Ο μέγιστος χῶρος δην ἡδυνήθημεν πρακτικῶς νὰ καθαρίσωμεν διὰ μὲν εἰκόνων τῆς δυμίκλης 70,500 τετραγων. ποδῶν, ἡτοι περὶ τὰ δύο πλέθρα, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει 150 ποδ. περίπου πρὸς ἑκάστην διείσθησιν ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς ἔκκενώσεως. Τοῦτο ἐγένετο ἐν τῷ λιμένι τῆς Βοστώνης. Μετὰ μείζονος ἐνέργειας οἷα δύναται ἀμέσως νὰ ἐπιτευχθῇ ἐπὶ ἀτμοπλοίων τοῦ ὥκενου δύναται νὰ καθαρισθῇ πολλαπλάσιον τοῦ χώρου τούτου. Η δύμικλη πίπτει ἐν εἰδεῖς βρογχίς, ἡ δὲν ἀτμοσφαιρα ποτὸν καθαρισθέντος χώρου ἀποθίνεινεις ἀκρον καθορίζει, διὸ τρόπον καὶ κατόπιν βρογχίς ἐν τῷ θέρει.

Η περίοδος τῆς διαρκοῦς ἀπουσίας τῆς δυμίκλης εἶναι πράγματι ἀπλῶς στιγματίας ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν. Η διμίκλη ἀμέσως ἀρχεται συγκρατιζούμενη καὶ πληροῦσα τὸν καθαρισθέντα χῶρον ἐκ τῶν περιθέτων. Τοῦτο δὲ συμβίνει τόσον ταχέως ὥστε ἐντὸς πέντε λεπτῶν ἐπικρατεῖ ἡ ἀρχικὴ κατάστασις. Ἐν τοῖς ἡμετέροις ἐν τῷ τῆς Βοστώνης λιμένι πειράματι ἐπτὰ παρηλθόντων λεπτὰ πρὸς τὴν διηγηματισθή ἐκ νέου δημίκλη. Βεβαίως ἀδύνατος ἡ πλήρης ἔξαρσίνισις τῆς δυμίκλης, διὰ διαδοχῆς δύως ἔκκενώσεων κατὰ διαλείψιματα ἐκ δύο λεπτῶν διπερ ὅσην μὴ πρότερον γάρος διατηρεῖται ἔντελῶς καθαρός. Ἐν τέλει δ. Χ. Τζόνσων εἶπε: Δέν ἐπιθυμούμεν νὰ προσθίνεινεις αἱ αἴτησιν προνυμίου ἀν μὴ πρότερον βεβιωθώμεν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ δημίκληορθρέως. Ηδη οὐδεμία δύναται νὰ πάρεινεις αἱ παρηγορήστη αὐτοῦ διαδραματικότητος αὐτοῦ. Εντὸς βραχέος τὸ μηχανήμα τοῦ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ δηλισμοῦ τῶν ἀπιστολοίων τοῦ "Ατλαντικοῦ".

Ο μεγαλείτερος ἀνθρώπωνος ἐγκέφαλος.—Ο ἐγκέφαλος τοῦ ρώτου μαθιστοφοιγράφου Τουργκενέψ λέγεται ὅτι εἶναι δη μέγιστος τῶν